

Enid Blyton

Slávna 5

V KARAVANE

Slávná 5

Slávná 5

V KARAVANE

Enid Blyton®

slovar

Enid Blyton: THE FAMOUS FIVE. Five Go Off In A Caravan
THE FAMOUS FIVE. *Five Go Off In A Caravan*

© 1946 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Slávna päťka v karavane

© 2016 Hodder & Stoughton Limited.

Translation by Mária Klenková 1993, 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0673-6

Obsah

1. Začiatok prázdnin	7
2. Georgin skvelý nápad	16
3. Karavany.....	23
4. Ide sa do sveta	30
5. Cesta k jazeru.....	38
6. Cirkusový tábor a Nobby.....	45
7. Malé posedenie a nočná návšteva ...	53
8. Hore na stráni	60
9. Nepříjemné stretnutie.....	67
10. Podozrivá premena	74
11. Zábava v tábore	82
12. Krásny deň so zlým koncom	90
13. Julianov plán	98
14. Výborný úkryt.....	106
15. Dejú sa neskutočné veci.....	113
16. Nečakaný objav.....	121
17. Lou s Danom opäť na návšteve	129
18. V útrobach hory.....	138
19. Väzni v podzemí.....	146
20. Napätie sa stupňuje.....	153
21. Dickov senzačný nápad	161
22. Koniec dobrodružstva.....	168
23. Dovidenia, Nobby - dovidenia, výletníci	175

1.

Začiatok prázdnin

„Zbožňujem začiatok letných prázdnin,“ ozval sa Julian. „Vždy sa mi zdá, že budú trvať večne, že mám kopu času.“

„Veď hej. Zo začiatku sa dni krásne vlečú a potom zrazu začnú cváľať,“ dodala Anna, jeho mladšia sestra.

Ostatní sa rozosmiali. Dobre vedeli, ako to Anna myslí. „Haf!“ zahrnelo v hlbokom tóne.

„Vidíš, Anna, aj Tim ti dáva za pravdu,“ konštatovala George a hladkala udychčané psisko, čo jej ležalo pri nohách. Dick ho tiež pohladkal a Tim ich na oplátku pooblizoval.

Štvorica detí vysedávala na slniečku v záhrade a užívala si prvý týždeň prázdnin. Zvyčajne prázdninovali pri mori na Kirrinovskej chalupe u sester-nice Georginy, no tentoraz to bolo pre zmenu v rodičovskom dome troch súrodencov – Juliana, Dicka a Anny.

Najstarší Julian bol vysoký mocný chlapec s peknou výraznou tvárou. Podľa veku sa za ním radi-

li Dick s Georginou. Georgina vyzerala skôr ako kučeravé chlapčisko a trvala na tom, aby ju volali chlapčenským menom. Nuž i učiteľky v internátnej škole jej vyhovelí a všetci ju oslovovali George. Aj najmladšia Anna povyrástla, tešilo ju, že sa doťahuje na ostatných.

„Ocko dnes ráno spomínal, že ak nemienime zostať doma celé prázdniny, máme mu povedať, kam by sme chceli ísť,“ oznamovala Anna. „Ja som za to, aby sme zostali tu.“

„Podľa mňa by nezaškodilo niekam vypadnúť,“ ozval sa Dick. „Stačí na dva týždne. Iba tak, pre zmenu.“

„A čo keby sme si odskočili k vám na Kirrinovskú chalupu?“ obrátil sa k sesternici Julian, lebo si myslel, že George by isto rada pobudla zopár dní doma u rodičov.

„Nie, nie, ani nápad,“ okamžite zaprotestovala. „Celé jarné prázdniny som trčala doma. Mama vravela, že otec práve začína nejaké nové pokusy. A netreba vám hovoriť, čo to znamená. Museli by sme stále chodiť po špičkách, šepkať si a zaliezať do kúta, aby sme ho nerušili.“

„Čo už narobíš, keď máš otca vedca?“ vzdychol si Dick, natiahol sa v tráve a privrel oči. „Nemôžeme sa zavesiť na krk tvojej mame. To by nezvládla. Dost, že musí vychádzať s manželom vedátorom. Keď je zahrabaný v pokusoch, nemá s ním ľahký život. Ušetríme si zbytočné cirkusy.“

„Ja mám strýka Quentina celkom rada, no trochu sa bojím, keď dostane hysterický záchvat. Nechápem, prečo tak strašne kričí.“

„Dobre, dohodnuté – na Kirrinovskú chalupu sa nejde. Aspoň nie tieto prázdniny,“ zhrnul Julian a zazíval ako lev. „A ty si, George, môžeš odskočiť domov na týždeň alebo tak aj sama, ak sa ti začnie za mamou. Čo teda podnikneme, decká? Zostaneme tu trčať celý čas?“

Všetci si políhali do voňavej trávy, privreli oči a tváre vystavili slnku. Strašná horúčava! Tim si sadol ku Georgine a Anne, ružový jazyk mu visel z papule a dychčal ostošest.

„Prestaň, Tim!“ ohradila sa Anna. „Aj tak mi je dosť horúco, dychčíš ako po maratónskom behu! Alebo si presadni!“

Pes neprestal, ba čo viac, láskyplne si jej vyložil labu na brucho. Dievčatko zvýsklo. „Juj, ale je ťažká! Daj ju preč, kamoško, lebo ma zadláviš!“

„A čo keby sme sa vybrali do sveta?“ nadhodila deckám George, žmúrila do slnka a hrýzla steblo trávy.

„Bez dozoru by to mohla byť špica, pravda, ak nás pustia. Pamätáte sa, ako nám bolo fajn samým na ostrove? Musíte uznať, že najlepšie je nám bez dospelákov. Nemohli by sme sa niekam vybrať sami?“

„Ale kam? A ako?“ zapojil sa Dick. „Autom nemôžeme, deti šoférovať nesmú – hoci si myslím, že by som to zvládol ľavou zadnou – a na bicykloch by to vôbec nebolo ono, lebo Anna nejazdí tak rýchlo ako my.“

„A problém je aj v tom, že dakto vždy dostane defekt,“ ozval sa Julian. „Na koňoch by to bola fantázia, ale nemáme ani jedného.“

„Čo by sme nemali! Máme Dobbyho!“ vykrikol Dick. „Kedysi ťahal bričku, no už je starček na dôchodku.“

„No dobre, ty mudrlant, ale jeden kôň nás z kaše nevytiahne. Nemôžeme sa na ňom voziť štyria,“ poznamenala George.

Zavládlo ticho, deti polihovali a premýšľali o prázdninách. Tim do zubov šikovne chňapol muchu a čeľuste mu hlasno zacvakli.

„Chcel by som takto chytať muchy,“ prehodil uznanlivo Dick a ohnal sa za dotieravou mäsiarkou. „Pomôž mi, kamoško, s touto otravou. Chyť ju, Tim, chyť!“

„A čo by ste povedali na trochu turistiky?“ nadhodil Julian po nejakej chvíli, no dočkal sa iba vlny nesúhlasu.

„Čo ti šibe? V tejto horúčave?!“

„Podľa mňa by nás ani nepustili.“

„Dobre, dobre, nič som nepovedal. Nech sa páči, panstvo, vymyslíte niečo lepšie.“

„Ja by som rada išla niekam, kde sa dá kúpať. K nejakému jazeru, keď už nemôžeme k moru,“ povedala Anna.

„Celkom slušný nápad,“ pochválil ju Dick. „Ježišmária, ja tu zaspím. Rýchlo sa dohodnime, lebo zachrápem.“

No nie a nie sa dohodnúť. Do hotela ani na privát ísť nechceli. Báli sa dospelákov za pätami – to by malo ďaleko od zábavy. A v júlovej horúčave ich nelákali bicykle ani turistika.

„Tak sa mi vidí, že tu budeme tvrdnúť celé prázdniny,“ zhrnul Julian. „No nič, dám si šlofíka.“

O chvíľu už všetci odľukovali, pravda, okrem Tima. Keď sa mu rodina takto uložila k spánku, cítil sa za ňu zodpovedný a držal stráž. Nežne obľizol svoju paničku a vzápätí sa vzpriamil, zaostřil zrak a zaštrihol ušami. Dychčal ako divý, no deti ho už nepočuli. Svrne driemali na slniečku a chytali bronz v sladkej pohode.

Záhrada sa zvažovala dolu kopcom. Zo svojho strážneho postu mal Tim výborný výhľad na hradskú pri dome. Nebola hlučná – bývali na vidieku a iba sem-tam sa po nej prehnalo dáke auto.

Tim začul v diaľke brechať psa a zaštrihol ušami. Po ceste sa blížili chodci a on opäť spozornel. Nič neušlo jeho bystrému sluchu, ani ten drozd, čo sa zniesol po húsenicu do neďalekého krovia. Pes jemne zavrčal a upozornil vtáka, že tu je pánom on, nech sa má na pozore.

A potom Tim čosi postrehol a roztriasol sa od vzrušenia. Usilovne vetřil a vdychoval čudné pachy, čo privial do záhrady letný vánok. Spoza zákruty sa vynárala nevšedná procesia, kolesá vozov rachotili po širokej ceste – zástup pomaly napredoval a na jeho čele kráčal prazvláštny tvor.

Tim si nevedel dosť dobre predstaviť, čo je to za potvoru. Nikdy nevidel slona. Obrovské zviera doďaleka šírilo svoju ostrú arómu, pes ju zacítil, a nebola mu po vôli. Cítil aj pach opíc v klietkach a počul brechať cvičené psy.

„HAF! HAF! HAF!“ vyzýval ich na rozhovor.

Deti sa hneď zobudili na hlasný brechot. „Ticho, Tim,“ zlostne ho okřikla George. „Prečo hulákaš, keď spíme?!“

„HAF!“ nedal sa Tim a labou sa dožadovoal paničkinej pozornosti. George si sadla, zazrela procesiu a vykričkla.

„Hej, spachtoši! Vstávajte! Cirkus ide okolo!“

Všetci si posadali, odrazu čerství ako rybičky. Zvedavo zízali na maringotky, čo sa pomaly šinuli po ceste. Akési zviera zavýjalo a psy zúrivo brechali.

„Pozrite na toho slona, ten musí mať hrozitánsku silu!“ nadchýnala sa Anna.

„Podme rýchlo k ceste, odtiaľ budeme mať lepší výhľad,“ navrhol Dick. A tak švihali dolu záhradou popri dome na chodník, čo viedol k hradskej. Cirkusanti práve prechádzali popred bránu.

Bol to úžasný sprievod! Maringotky žiarili jasnými farbami a navonok pôsobili tip-top. Okienka krášlili kvietkované záclonky. Do maringotiek boli zapriahnuté kone a majiteľ povozu, či už muž, alebo žena, sedel vpredú a držal opraty. Iba prvú maringotku ťahal slon.

„Decká, to je paráda!“ zvolala George. „Putovať s takým cirkusom, poviem vám, to by bolo super! Celý rok na cestách – to už hej, to by bolo brutálne megasuper!“

„Z teba by teda bola atrakcia! Ved' nevieš ani mlynské koleso,“ posmieval sa Dick sesternici.

„A čo to vlastne je?“ spýtala sa Anna.

„To, čo práve robí tamten chlapec,“ a ukázal na malého akrobata, čo precvičovoal svoje pružné telo a krútil sa ako veterný mlyn. Zdalo sa, že je to nič, no Dick dobre vedel, že opak je pravda.

„Jéj! Ide mu to ako po masle!“ zvolala obdivne Anna. „Aj ja by som chcela byť taká šikulka!“

Chlapec práve prechádzal popri deťoch a zaškeril sa. Viedol dva teriéry. Timothy zavrčal a George ho zdrapla za obojok.

„Radšej sa nepribližuj. Tim ťa ešte nemá prečítaného.“

„Neboj sa, nezjeme ti ho!“ zacerilo sa chlapčisko. Malo nepeknú pehavú tvár a mastné strapaté vlasy. „Nedovolím, aby moji psíci zhlkli tvojho miláčika.“

„Netrep, to nepoznáš Tima!“ osopila sa George na chlapca a rozosmiala sa. Psy sa poslušne držali svojho pána, no len čo luskol prstami, obaja chlpáči si stali na zadné laby a drobčili za chlapcom.

„Fíha – sú cvičení?“ zhíkla Anna. „A sú tvoji?“

„Hej, Rex s Lexom sú moji. Dostal som ich ako štence. Majú fifika!“

„Haf,“ ozval sa Timothy očividne znechutený pohľadom na cvičených kolegov. Čo to stvárajú za čudá? Prečo chodia na zadných?

„Kde máte najbližšie predstavenie?“ dozvedala sa dychtivo George. „Stopro sa na vás prideme pozrieť.“

„Teraz nikde. Oddychujeme. Ideme hore do kopcov až k jazeru. Máme tam zahovorený plác. Nikoho nerušíme, lebo tam nikto nebýva – je to divočina. Odstavíme maringotky a je to v pohode, zvieratá majú výbeh.“

„Znie to dobre,“ prehodil Dick. „A ktorá je tvoja maringotka?“

„Táto tu,“ ukázal chlapec na pestrofarebný voz, čo práve prechádzal okolo. Boky mal modro-žlté, kolesá červené. „Bývam v nej so strýkom Danom,

hlavným klaunom v cirkuse. Aha, sedí tam vpredu, poháňa koňa.“

Deti zízali na hlavného klauna a v duchu sa zhodli, že v živote nevideli takého netypického klauna. Do sivých flanelových nohavíc sa mu zažrala špina, červenú rozhalenku mal tiež špinavú a krk o nič čistejší.

Vyzeral, že zo seba nevysúka jediný žart, jedinú somarinku. Mračil sa ako bubák, bafkal zo starej fajky a zúrivo zazeral. Anna sa ho bála. Na deti ani nepozrel, iba zrúkol na chlapca:

„Nobby! Už nech si vo voze a navar čaj!“

Nobby žmurkol na deti a švihal do maringotky. Všetkým bolo jasné, že strýko Dan ho drží nakrátko. Chlapec vyzrel z okienka a volal:

„Škoda, že vás nemôžem zavolať na čaj aj s tým vaším psom. Rex s Lexom by sa s ním nabetón skamarátili!“

Maringotka sa pomaly vzdälovala a s ním mrzutý klaun i vycerený Nobby. Deti si pozreli celú dlhú procesiu. Bol to veľký cirkus. Nechýbali v ňom opi-ce ani šimpanz, čo podriemkaval v kúte tmavej klietky, ani skupinka prekrásnych čistokrvných koní s hladkou lesklou srstou. Za nimi sa trmácal obrovský povoz a na ňom lavice, stany a rozličné rekvizity a potom maringotky s fúrou zaujímavých ľudí. Niektorí posedávali na schodíkoch, iní zas kráčali popri vozoch, aby si povystierali hnáty.

A keď sa v diaľke stratil i posledný cirkusant, deti sa pomaličky vracali do svojho slnečného kúta v záhrade. Posadali si – a vtom George zahlásila čosi, čo ich v mihu postavilo na rovné nohy.

„A máme program na prázdniny! Už viem, čo budeme robiť! Zoženieme si niečo ako maringotku – napríklad karavan – a pôjdeme do sveta! Chápete? Iba my! Hej, decká, čo vy na to?“

2.

Skvelý nápad

Všetci užasnuto civeli na George. Líca jej horeli od vzrušenia. Dick nadšene dupol nohou.

„Hotová fantázia! Teda, decká, mohlo nám to napadnúť aj skôr!“

„Jéj! Super nápad! Karavan iba pre nás. To je super!“ rozžiarila sa Anna.

„Nuž, také sme ešte nikdy nepodnikli,“ začal Julian a v duchu zvažoval, či je to vôbec reálne. „Bol by to stopro skvelý výlet. Predstavte si, že by nás pustili! Šli by sme do vrchov až k tomu jazeru, čo spomínal chlapec. Mohli by sme sa kúpať a asi by sme spoznali aj cirkusákov. Odjakživa ma láka cirkus!“

„No toto, Julian! To je fakt super nápad!“ potešila sa George a mädlila si ruky. „Mne sa ten Nobby celkom pozdával. Taký normálny chalan, čo vy na to?“

„Hej,“ odsúhlasili zborovo.

„Až na toho strýka. Ten mi ani trochu nerezal,“ ozval sa Dick. „Hrozný ksicht. Stavím sa, že toho chalana preháňa až hrôza.“

„Čo myslíš, Julian, pustia nás samých?“ spýtala sa Anna s obavou v hlase. „Ale je to senzácia – nič lepšie sme doteraz nevymysleli!“

„Spýtame sa a uvidíme,“ navrhol Julian. „Už mám dosť rokov, dám na vás pozor!“

„Pche! Ďakujem pekne. Nepotrebujem pestúnku,“ ohradila sa George. „A mimochodom, Tim nás ochráni, ak bude treba! Dospeláci sa iba potešia, že nás týždeň-dva nebudú mať na krku. Aj tak vždy frflú, že máme hrozne dlhé prázdniny.“

„A Dobbyho zapriahneme do karavanu!“ vykričla Anna a zahľadela sa na lúku, kde sa pásol koník a chvostiskom trpezlivo odháňal dotieravé muchy. „Iste sa poteší. Možno mu je tam aj smutno – žije si na lúke sám ako prst, iba sem-tam si ho niekto vypožičia na výpomoc.“

„Jasné. S Dobbym sa ráta. Je to dobrý kôň,“ súhlasil Dick. „Ale kde zoženieme karavan? Nebudú s tým problémy?“

„Nemám šajnu,“ priznal Julian. „Jeden chalan zo školy – vieš, Dick, ten dlháň Perry, vždy takto prázdninuje s rodinou. Viem, že nemajú vlastný, zakaždým si ho iba prenajímajú. Môžem sa spýtať, kde ich požičiavajú.“

„Náš oco to isto vie, a keď nie on, tak mama,“ zamiešala sa Anna. „Dospeláci majú prehľad o takých veciach. Chcela by som, aby bol veľký a pestrý – najlepšie červeno-modrý, s maličkým komínom a okienkami na všetky strany. Vzadu by boli dvere a liezlo by sa doň po schodíkoch, a...“

Decká sa pretekali v nápadoch, karavan ožíval v ich fantázii a nadšenie rástlo. Horlivo sa prekri-

kovali a celkom im ušlo, že im ktosi stojí za chrbtom a s úsmevom sleduje ich zaniетенú debatu.

„Haf,“ zdvorilo pozdravil Tim, lebo on jediný bol v tej vzrušujúcej chvíli schopný zaoberať sa aj čímisi iným. Deti prekvapene obrátili hlavy.

„Ahoj-ahoj, mami! Prišla si ako na zavolanie!“ zvolal Julian. „Prosím ťa, počúvaj, čo sme vymysleli! Super bombovú vec!“

Mama si sadla, na tvári úsmev. „Tuším ste nejaký rozrušení. Stalo sa niečo?“

„Vieš, mami, to je tak,“ bleskovo sa ujala slova Anna, „dohodli sme sa, že budeme prázdninovať v karavane. Sami, chápeš? Nevieš si predstaviť, ako nám bude super!“

„Vravíš, že sami?“ zapochybovala mama. „Nuž, neviem, neviem. Nevidí sa mi to.“

„Neboj sa, Julian na nás dá pozor,“ chlácholila dcérka mamu.

„A máme tu aj Tima!“ vložila sa do debaty George a Timothy nadšene mlátil chvostom o trávnik. Jasný, že dá na nich pozor! Ved' už má dáku prax, či nie? Robí to predsa dlhé roky. Nechýbal ani pri jednom dobrodružstve! Ples, plesk, plesk!

„Ešte sa pozhovám s ockom,“ usúdila mama. „A netvárate sa tak kyslo! Nemôžem predsa sama rozhodnúť o takej vážnej veci. Myslím však, že to vyzerá celkom sľubne. Mohlo by sa to hodiť. Ocko sa totiž chystá na sever a rád by ma vzal so sebou. Možno sa mu ten nápad s karavanom zapáči. Večer sa s ním o tom porozprávam.“

„A zapriahneme doň Dobbyho,“ oznamovala natešená Anna a v očiach sa jej jagali hviezdíč-

ky. „Môžeme, mami? Chudáčik koník, je mu tam smutno, aspoň si trocha užije.“

„Uvidíme, moja, uvidíme,“ povedala mama a vstala. „A teraz sa už pod'te umyť. O chvíľu je olovrant. Preboha, Anna, ako to vyzeráš? Vlasý máš strapaté až hrôza.“

Vybehli do kúpeľne v povznesenej nálade. Ved' mama nepovedala NIE! Dokonca naznačila, že by sa to mohlo hodiť. Pánabeka! Vyraziť si tak na výlet bez dospelákov – iba s Dobbym a Timothy! Hotový sen! O všetko by sa starali sami – varili by si i prali, a najmä robili, čo sa im zachce, a nik by im nerozkazoval! To by bolo skvelé!

V ten večer sa však otec ako naschvál vrátil veľmi neskoro, z čoho boli deti dosť znechutené. Horeli od nedočkavosti, chceli už konečne vedieť, či im hlava rodiny udelí súhlas. Okrem Juliana boli už všetci v posteli. Aj najstarší člen päťky si po chvíli prišiel ľahnúť, no veľmi ich nepotešil.

„Oco je veľmi unavený,“ strčil hlavu do dievčenskej izby. „Mama ho s tým teraz nechce zaťažovať. Smola! Musíme vydržať do zajtra.“

Dievčatá zavzdychali. Ako len majú spať, keď majú hlavy plné karavanu a svetových predstáv o výlete – ved' ani nezaspia v tej hroznej neistote!

„Dokelu! Ja možno ani nezaspím!“ zlostila sa George. „Zlez dolu, Tim. Prepáč, ale nemusíš ma zohrievať v tejto horúčave.“

Ráno ich však čakali dobré správy. Posadali si k stolu, zrazu všetci nezvyčajne presní, a Julian vrhol na mamu pohľad plný očakávania. Usmiala sa naňho a chápavo prikývla.